

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Susan Stephens

Bosszú spanyol módra

Jennifer Taylor

Tényleg csak barátság?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Stephens, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2019
A SZÍVHANG 622. eredeti címe: *The Spaniard's Revenge*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• Magyarra fordította: Gaáli István

© Jennifer Taylor, 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2019
A SZÍVHANG 623. eredeti címe: *Best Friend To Perfect Bride*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• Magyarra fordította: Vas Krisztina

Nyomtatásban megjelent a SZÍVHANG 622–623. számában, 2019
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-734-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Stephens

Bosszú spanyol módra

ELŐHANG

A világosbarna kanapén ülő férfit nem lehetett egyhamar kihozni a béketűrésből, még a szobát benépesítő kamerastábnak és a számos riporternek sem sikerült. De a reflektorfény elvakította, s a szúnyograjként körülötte zsongó sminkesek az idegeit tépték.

Xavier Martínez-Bordiú kíméletlen pillantással nézett rájuk, mire a fiatal nők riadtan visszavonultak, nagy szemekkel és abban a balga reményben, hogy talán még visszahívja őket.

Egyetlen nő maradt állva, mint akinek a lába gyökeret vert.

– Tűnjön el! – Xavier türelmetlen mozdulatot tett a kezével. – Nem kell smink!

A nő szemét elfutotta a könny. Xavier bocsánatot akart kérni a gorombaságáért, de addigra kisietett, a súlyos szárnyas ajtó becsukódott mögötte.

Mi ütött belém? Xavier nagyot nyelt, s a következő pillanatban észrevette, hogy a felvételvezető figyelte, s már rémülten fel is pattant.

– Azonnal hozzanak egy pohár vizet Mr. Martínez-Bordiúnak!

Xavier hátradőlt, ügyet se vetve az elnöki palota pompájára: óriási csillárok, elefántcsont intarziás paravánok, karmazsinvörös selyemmel bevont falak, melyeken értékes festmények lógtak, ameddig a szem ellátott.

Egész életét hasonló fényűzésben töltötte, nem jelentett neki semmit. A luxusba is beleun egyszer az ember. Ezért lépett orvosi pályára, és ezért érkezett most Peruba: hogy elindítson egy segélyprogramot, mely mindennél fontosabb a számára.

Állkapcsa újra meg újra megfeszült és elernyed, miközben a műsorvezetőnőt figyelte, akinek interjút fog adni a programmal kapcsolatban. Igazi dél-amerikai szépség volt: formás alak, enyhén napbarnított vállra hulló fényes, mogyoróbarna haj.

Xavier látta, hogy nyugtalanul fészkelődik a székén. Máris tudta, hogy az adás után az övé lehet. Akár itt a kanapén, vagy a karosszékben, amelyben most is ül, miközben a sminkjét igazgatják, vagy amott, azon a drága szőnyegen.

Ez már csak így van: ilyen hatást gyakorol a nőkre. Egy ponton már túl könnyű lett számára a játék, s ezzel el is vesztette varázsát.

Még soha nem volt hosszabb kapcsolata. Minek is lett volna? Nem volt szüksége senkire. Remekül megvolt egyedül, megtanult a saját lábán állni. Az ő szemében a szerelem egyet jelentett a szenvedéssel – és akkor már az a legjobb, ha bele se kezd az ember.

De ez még nem jogosít fel arra, hogy mások érzésein tapossak, töprengett, miközben némán megköszönte a pohár vizet. Pedig hányszor előfordult már, hogy megtette; hogy majdnem megríkatott másokat! És most azt vette észre, hogy bánja a viselkedését... méghozzá mélységesen.

Megkönnyebbülten állapította meg, hogy egyáltalán még képes ilyen érzésekre, mint a megbánás. Aztán semleges arckifejezést öltött, mert ebben a pillanatban a műsorvezetőnő odament hozzá, és helyet foglalt a szemközti kanapén, hogy elkezdjék az interjút.

1. FEJEZET

– Xavier Martínez-Bordiú? Biztos vagy benne, Henry?

Mikor főnöke felnézett, és tűnődve mustrálta, dr. Sophie Ford érezte, hogy elpirul.

– Xavier Martínez-Bordiú az egyik legjobb orvos egész Európában, nagy szerencse, hogy együtt dolgozhatunk vele – válaszolta türelmesen Whitland professzor. – El sem tudnék képzelni nála alkalmasabb embert az oltási program vezetésére.

De Sophie már nem figyelt. Emlékek merültek elő a fejében: egy mélykék szempár átható tekintete, aranybarna, napszíttá haj, olyan színű, mint egy jóféle brandy...

– Sophie... Sophie?

– Bocs. Mit is mondtál?

Henry homloka ráncba szaladt.

– Azt hallottam, hogy dr. Martínez elég különc. Otthagyta a luxust és a vagyont, pedig állítólag fél Spanyolország a családjáé. – Hitetlenkedve csóválta a fejét. – De most, hogy minden energiáját az orvostudományra fordítja, azt hiszem, hálásak lehetünk.

Várt egy pillanatot, majd kérdő pillantást vetett Sophie-ra.

– Nagyon szótlan vagy. Van még valami, amit tudnom kéne róla? – Levette arany keretes szemüvegét, és az orrnyergét dörzsölgette.

Xavier Martínez-Bordiú? Sophie azt hallotta, az egyik legnagyobb hímsoviniszta lett belőle – egy olyan országban, ahol a férfiaknak amúgy se sokat mond az, hogy női egyenjogúság. Ha előre tudja, hogy ő fogja vezetni a projektet, aligha jelentkezik rá.

– Nincs – válaszolta Henry kérdésére. – Tudtommal nincsenek csontvázak dr. Martínez-Bordiú szekrényében.

De még ez sem teljesen igaz, gondolta, miközben még jobban égni kezdett az arca.

– Úgy hallom, kitűnő orvos – tette hozzá.

– Valamiért az az érzésem, hogy ismered – mondta Henry.

– Sok éve nem láttam. Gyerekkoromban ismertem a családját.

– Ugyan már.

Henry hangján hallani lehetett, hogy nem szándékozik ennyiben hagyni a dolgot. Fejébe vette, hogy több lesz Sophie-nak, mint egyszerűen csak a főnöke. Ugyanabban a faluban élt, mint Sophie anyja, aki, bár csak futólag ismerte, egyetlen alkalmat sem szalasztott el, hogy ne emlegesse lányának, milyen remek parti a professzor.

Henry Whitland szeretetre méltó ember, és nagy tekintélynek örvend a szakmájában. Egy nap majd Sophie-nak el kell döntenie, milyen szerepet szán neki az életében.

– És Xaviert? – kérdezte Henry.

Xavier. Sophie epekedő tinilány korában látta utoljára – most viszont már sikeres orvos, van jobb dolga, mint romantikus ábrándokba ringatni magát.

– Nem akarok kíváncsiskodni, de feltűnt, hogy már attól elpirultál, hogy kimondtam a nevét – folytatta Henry. – Nyilván semmi közöm hozzá, de...

– Tudnom kellett volna, ki vezet a csapatot – vont vállat Sophie.

– Más se tudta. Csak nemrég derült ki, hogy részt vesz a projektben. De akkora gond ez?

– Nem fogok kilépni, ha ettől félnél – szögezte le Sophie. Az órájára nézett, és felállt.

– Mened kell? – kérdezte Henry.

– Igen, vissza kell mennem az osztályra.

– Közben beugrott, mi is volt veled és a Martínez-Bordiú családdal.

Sophie megdermedt az ajtó felé menet.

– Emlékszem, annak idején beszéltek a faluban egy borzalmas balesetről, ami Spanyolországban történt. Igaz, hogy nem sokkal utána váltak el a szüleid?

– Igaz – felelte Sophie. – De most ha megbocsátasz...

– Várj, jövök én is. Vizitem van.

Együtt mentek végig egy folyosón, aztán elvált az útjuk. Henry megérintette Sophie karját.

– Biztos örülni fog, hogy újra lát.

Sophie arcán keserű mosoly jelent meg. Nem, Xavier aligha lesz elragadtatva.

– Mi lenne, ha vacsora mellett megbeszelnénk a dolgokat? – javasolta Henry.

Sophie nagyot nyelt.

– Nem is tudom...

– Csak pár falat. Abban a közeli vendéglőben, amit annyira szeretsz.

– És amit te annyira utálsz? – Sophie kényszeredetten mosolygott.

– Nem utálok, csak kicsit hangos a zene.

– Oké, nyolckor – felelte gyorsan Sophie. – Szia.

Sophie aggodalmasan nézett ki a kisrepülőgép ablakából, és győzködte magát, hogy nem hibázott, amikor elfogadta a megállapodást Henryvel. Henry ragaszkodott hozzá, hogy az Angliából való elutazása előtt fogadja el az antik gyűrűt, amivel most szórakozottan játszadozott az ujján.

A megállapodás nem jelentett kötelezettséget és határidőt; inkább a kölcsönös elismerés kinyilvánítása volt, semmint igazi eljegyzés. Henry barátságot és állandóságot kínált. Más szóval: otthont. És ez az, amire Sophie anyja szerint még egy dolgozó nő is vágyani fog egy nap.

Anyja számára katasztrofális következményei lettek az otthonra vágásnak, és Sophie is szerzett pár sérülést gyerekkorában, bár nem testieket. Ült a házuk lépcsőjén, és fültanúja volt részeg apja féktelen dühkitöréseinek. Már az is csoda, hogy anyja túlélte azt az időszakot, az pedig még inkább elismerésre méltó, hogy maga mögött tudta hagyni, és azóta boldog és beteljesedett életet él. Nem sok emberben van meg az erő az újrakezdéshez.

Sophie nyugtalanul mozgolódott az ülésen, és erőnek erejével Henry felé terelte a gondolatait. Tökéletes tanárnak bizonyult, lojális kollégának, igaz barátnak. Talán egy nap csodálatos férj lenne belőle. Ez az ametisztgyűrű a barátsággyűrű, emlékeztette magát Sophie. És sok sikeres házasság barátságon alapul...

– Nézzen ki – szólalt meg Evie, a pilótanő, és kicsit megdöntötte a gépet. – Pont a Nazca-vonalak fölött repülünk.

– Nem is tudtam, hogy ilyen nagyok – mondta Sophie.

A száraz, sárgásbarna síkságot, míg csak a szem ellátott, hatalmas ábrák és minták borították, melyeket egy ősrégi civilizáció vésett a földbe.

– Van, amelyiknek több mint háromszáz méter az átmérője, csak a levegőből lehet kivenni – magyarázta Evie, és meredeken ereszkedő kanyarba kormányozta a gépet. – Megfordulok, hogy jobban lássa.

Komolyan is gondolja, állapította meg Sophie, lábát a padlónak feszítve, miközben a gép orra lefelé mutatott. Becsukta a szemét, és nyugalmat erőltetett magára. Sikerült is benn tartania gyomra tartalmát, mialatt a gép befejezte a fordulatot.

Idővel felülkerekedett a kíváncsiság, újra kinyitotta a szemét. Egy majmot, egy halat, egy pókot és egy madárfélét látott, rajtuk kívül számos geometriai alakzatot.

– De ezt meg hogy a fenébe...?

– Senki se tudja – felelt Evie. – Hogy mikor, és hogyan, és miért csinálták, az máig rejtély. Még Xavier se...

– Xavier? – vágott a szavába Sophie, és csinos útitársnőjét mustrálta.

– Xavier Martínez. Azt hittem, együtt dolgoznak. Itt nem nagyon van semmi a projektjén kívül. De ha még nem ismeri, mindjárt meg fogja. Az ott az ő kocsija.

Sophie megint a padlónak feszítette a lábát, amikor megkezdték a leszállást.

– Csszesse meg! – kiáltotta Evie, mikor nagy lármával földet értek. – Megint nem hagyott elég helyet ez a macsó. – Dühösen a pedálra taposott.

A keskeny, hepehupás leszállópályán Sophie egy lezser öltözetű alakot pillantott meg, aki egy

piszkosbarna pickupnak támaszkodott.

Evie együttérzőn az utasa felé fordult.

– Gondolom, kapott rádiót. Ha ez a szexista szörnyeteg megkeseríti az életét, csak szóljon, és kimenekítem.

– Bírni fogok vele – mondta Sophie bizakodva. – Sok éve ismerem.

– De jó rég nem találkozott vele, gondolom.

– Igen. Régen nagyon kedves volt...

– Kedves? – hökkent meg Evie. – Hát, erre csak azt tudom mondani, hogy változnak az emberek.

Egy hetet adok magának.

Azzal a gép megállt közvetlenül beszélgetésük tárgya mellett. Kinyílt az ajtó Evie oldalán: Xavier dugta be a fejét a kabinba, és komor pillantást küldött Evie felé. Forró, enyhén fűszeres levegő áradt be.

– Nők a kormánynál! – horkantotta egy mély, rekedt férfihang.

Ez a hang... hogy is felejtette el? Ez a férfias délvidéki morgás, amitől minden nő elgyengül...

Minden nő, kivéve te, figyelmeztette magát Sophie, és érezte, ahogy felállnak láthatatlan védőpajzsai.

– Tehetek én róla, hogy a pálya közepén parkol? – replikázott Evie. – És most álljon arrébb, Don Juan, hogy fel tudjak szállni. Nem érek rá.

– És az utas? – kérdezte Xavier, és kihúzta fejét a kabinból, úgyhogy Sophie csak felül kigombolt kockás ingét látta, melyből kilátszott a mellszőrzete.

– Dr. Sophie Fordot hoztam.

– Mi az ördög... – Xavier megint bedugta a fejét, és a szemét meresztette. – Ez valami vicc?

Vörös köd ereszkedett a szemére; kétségbeesetten próbált uralkodni az érzelmein. Semmit sem remélt jobban, mint azt, hogy soha többé ne legyen dolga a Ford család valamelyik tagjával.

Átrohant a gép másik oldalára, és feltépte az ajtót.

– Tényleg te vagy az! – morogta haragosan toporogva.

– Xavier. Tudnod kellett, hogy jövök – válaszolta higgadtan Sophie.

– Honnan kellett volna?

– Henry küldött faxot...

– Henrynek nyilván fogalma sincs, hogy mennek itt a dolgok. Ha úton vagyok, sehogy se lehet elérni, se faxon, se rádión, se postagalambbal. De ezt neki is tudnia kéne. – Fenyegetőn felemelte a hangját. – Meg azt is, hogy nem fogadok turistákat.

– Turistákat? Én dolgozni jöttem – válaszolta Sophie rendületlenül.

– Hát, pedig itt nincsenek cuki magánklinikák, ahol játszhatod a fehér köpenyes félistennőt, mint Angliában!

Sophie a nyelvére harapott. Nem hagyja magát belerángatni egy veszekedésbe.

Ugyanakkor megértette, miért érte Xaviert sokként a felbukkanása. Borzasztóan fájdalmas lehetett hirtelen szembenézni egy arccal a múltból, kivált hogy ez az arc annak a családnak az egyik tagjáé, mely iránt jogosan érez megvetést. De a régi Xavier nem volt ilyen modortalan.

Sophie elkezdett kiszállni a gépből, de Xavier elzárta előtte az utat a karjával.

– Vidd el innen a karod! – nézett rá fenyegetőn Sophie.

Evis füttyentéssel hívta fel magára a figyelmüket.

– Szívesen maradnék még, hogy lássam, mi lesz még ebből, de lassan besötétedik, indulnom kell.

– Rendben – mondta kedvesen Sophie, és a földre csúsztotta a hátizsákját. – Köszönöm a fuvart.

– Szívesen.

– Egy pillanat! – szólalt meg Xavier. – Nem mész sehova, Sophie Ford! Szállj vissza, most rögtön! De ő már addigra átbújt a karja alatt, felemelte a hátizsákot, és hátat fordított a repülőnek.

– Sok szerencsét! – kiáltott oda neki Evie, miközben megfordult a géppel. – És ne felejtse el, amit mondtam! Bármikor magáért jövök!

– Köszönöm!

Sophie védőn a szeméhez emelte a kezét, ne menjen bele a propellerek által felkavart por.
– Biztos nagyon okosnak hiszed magad!
– Tessék? Ó... köszi – mondta Sophie, mikor meglepetésére Xavier elvette tőle a hátizsákot.
Mégiscsak úriember, gondolta – aztán a következő pillanatban mogorván fújta egyet, mikor Xavier fölrakta a hátára.
– Meglátjuk, meddig bírod itt – vetette oda neki a válla fölött a pickup felé menet.
– Meg fogsz lepődni! – felelte Sophie.
– Azt kétkeltem.
– Azért nagyon köszönöm.
– Ne köszönd túl korán – figyelmeztette Xavier, mikor a kocsihoz értek. – Egy hét se telik el, és könnyörögni fogsz, hogy küldjelek haza.
– Biztos örülnél – dünnyögte Sophie.
Beültek a kocsiba.
– Itt nincs szükség érzékeny lelkekre – mondta Xavier.
– Maradok, Xavier – válaszolta Sophie higgadt, szilárd hangon. – A hirdetés szerint képzett orvosok kellenek. Én az vagyok, tehát rám van szükséged.
Erre Xavier csak megvetően horkant egyet.
Szép kis fogadtatás!
– A következő gép csak egy hét múlva jön...
Sophie türelmetlenül félbeszakította:
– Van egy szerződés, amit aláírtam.
– És? Legfeljebb kifizetlek.
– Nem fizethetsz ki csak úgy, hogy megszabadulj tőlem. – Sophie-ban már forrt a méreg. – Dolgozni jöttem, nem fogok sarkon fordulni, csak mert neked úgy a jó!
– Na remek – sóhajtott Xavier. – A tetejébe még csökönys is.
Meváltoztak az idők, gondolta. Az a Sophie Ford, akit hajdan ismert, nem mert volna tengelyt akasztani vele. Nem baj, le fogja rázni, amint alkalom adódik.
Gúnyos mosoly bujkált a szája körül, mikor begyújtotta a motort, és olyan sebességgel indult el, hogy Sophie az ülésbe préselődött.
Homlokráncolva vizsgálta a mellette ülő férfit. Nem hiheti komolyan, hogy meghunyászkodik előtte, csak mert Peruban vannak!
Egyetlen vétke, hogy Xavier múltjából érkezett. De a baleset az ő számára is borzalmas élmény volt, ami élete végéig elkíséri.
– Rég láttalak, Sophie. Jól nézel ki.
Sophie-t váratlanul érték Xavier szavai, és azon kapta magát, hogy ösztönösen kisimít egy tincset az arcából. Aztán meglátta Xavier kaján pillantását, mely arra figyelmeztette, hogy csak játszik vele.

2. FEJEZET

Sophie sokáig mereven előrszegezte tekintetét, miközben a véget érni nem látszó rozsdaszín síkságon haladtak.

Aztán újra szemügyre vette útitársát. Hogy a jelleme rossz irányba fejlődött, azt már tudta, most a külsejét vette szemügyre.

– És? Mit veszel észre? – kérdezte Xavier; nyilván észrevette, hogy figyeli.

– Hogy semmit se változtál – hazudta Sophie.

Az ellenkezője volt igaz: régen is jóképű volt, most viszont, borotvátlanul, félig nyitott ingben szinte már félelemkeltő volt a belőle áradó zabolátlan férfiaság.

– Ez jó vagy rossz?

Sophie újból mustrálgatni kezdte. Jó, mert tetszik neki, hogy rövidebb a haja, s hogy sötétebb lett. Ugyanolyan sűrű volt, mint mindig, s az arca is ugyanolyan szabályos és markáns maradt, ahogy emlékezett rá. És ez az érzéki száj... ezek a szemek a hosszú pillákkal...

Megijedt, mikor Xavier hirtelen vizonozta a pillantását.

– Jó vagy rossz? – ismételte meg a kérdést.

– Jó újra látni – felelte Sophie kitérően. – És rossz, hogy nem akarod, hogy itt legyek.

– Persze hogy nem akarom.

Sophie elfordította a fejét. Mit keresek én itt? – kérdezte magától. Otthon is dolgozhatna orvosként. A sors vezérelte ide? Vagy Henrytől akart távol kerülni? Alighanem ez utóbbi.

– És? Férjnél vagy?

– Semmi közöd hozzá! – fortyant fel Sophie. – És már az elején tisztázzunk valamit: neked dolgozom, de a magánéletem csakis rám tartozik!

– Itt fogsz aludni – mondta Xavier, miután vállával belökte a nyikorgó bádogajtót. – Reggel indulok a hegyekbe.

Sophie érdeklődve nézett körül a szűkösen berendezett szobában. Legalább tiszta, gondolta.

– Oké – bólintott. – Majd ébressz fel.

– Azt mondtam, *én* megyek a hegyekbe. *Te* itt maradsz.

– Ó, valóban?

Sophie túl kimerült volt a vitához, de engedni sem akart.

– Valóban – felelte Xavier.

Mint két harcra kész ragadozó, úgy nézték egymást, villogó szemekkel.

Sophie törte meg a csendet:

– Na, én kipakolok, és felfrissítem magam.

– Hogyne. – Xavier gúnyosan meghajolt és sarkon fordult.

– Még egy kérdés – szólta utána Sophie. A tábori ágyakra mutatott. – Ki alszik még itt?

– Én – vont a vállát Xavier. – Meg aki épp itt van.

– De jó – felelt Sophie hűvösen. Elszorult a toroka, mikor elképzelte a női látogatókat, akiket Xavier itt valószínűleg fogadni szokott.

– Úgyse maradsz sokáig – jegyezte meg Xavier derűs tekintettel.

– Ne legyél abban olyan biztos – dűnyögte Sophie, és megint körülnézett a szobában, melyet máris szűkebbnek érzékelt.

Xavier figyelte.

– Sajnálom, nem egy Hilton. Biztos jobbra számítottál.

– Ellenkezőleg, szerintem tökéletesen megfelel. Csak arra nem számítottam, hogy meg kell osztanom veled.

Sophie látta, hogy Xaviernek megrezen a szája széle, sietve megkérdezte:

– A fürdőszoba hol van?
– A fürdőszoba? – Xavier szemében még mindig ott volt a vidám csillogás. – Az ajtón ki, aztán a harmadik bokornál balra.
– Oké, oké – felelte Sophie –, látom, hogy udvariassággal nem sokra megyek nálad. Beszéljünk nyíltan: akárhogy is próbálkozol, nem tudsz megijeszteni.
– Rendben. – Xavier csitító mozdulatot tett a kezével.
– Mikor ismerhetem meg a többi csapattagot?
– Sürgős?
– Nem, csak szeretném elkezdni a munkát. – És kellően elfoglalt lenni, hogy ne legyen időm máson agyalni, tette hozzá magában Sophie.
– Már megérkeztek – magyarázta Xavier. – Én csak azért vagyok itt, hogy mindent elintézzek, amit kell, mielőtt visszamegyek Spanyolországba.
– És nekem mi a feladatomban?
Xavier tűnődve nézte. Ha időben olvassa a nevét a papírokon, Sophie most nem lenne itt. És nem ez az alkalmas pillanat megmondani neki, hogy az egyetlen betöltetlen állás a személyi asszisztenséé, aki elkíséri útjain.
– Nem vagy éhes? – kérdezte.
– Nem válaszoltál a kérdéseimre.
– Majd evés közben megbeszéljük.
Sophie elnyomta amiatti haragját, hogy így kitér a kérdései elől, és emlékeztette magát, mennyire vágyott erre a munkára.
– Tényleg ennék valamit – ismerte be.
– Akkor együnk. Majd később kipakolsz. Egyébként melyik ágyat szeretnéd?
– Mondjuk az ablak mellettit.
A másik három láthatóan foglalt volt, az egyik nyilván Xavieré. Kétágynyi távolság volt a legjobb, amit remélhetett.
Xavier felvette a hátizsákját, és odavitte az ablak mellett ágyhoz.
– Csak utánad – mutatott az ajtóra.

A konyha, ha lehet, még a szobánál is spártaiban volt berendezve: egy ósdi gáztűzhely, egy csöpögő csap, fölötte, az úgy-ahogy összetákolt polcon mindenféle konzervek.

– Mintha kicsit meg lennél hőkkenve – jegyezte meg Xavier elégtétellel. – Mégis foglaljunk egy gépet holnapra?

– Semmiképp – felelte nyugodtan Sophie.

Figyelte, ahogy Xavier levesz egy dobozt a polcra. Észrevette a csuklóján a fekete bőr karkötőt, és rögtön felismerte: az öccséé, Armandóé volt.

A karkötő agyának egy sötét szegletébe terelte Sophie gondolatait. Nem csoda, ha Xaviert úgy sokkolta a viszontlátás. Az ő számára két részre osztódik a világ: van az „előtte” és az „utána”. Aki a baleset után lépett az életébe, az mind veszélytelen, mert nem tud a fájdalomról. Ő viszont még a baleset előttről ismeri.

Vajon Xavier még ma is vádolja magát Armando haláláért? Sophie kényszert érzett, hogy odamenjen és megérintse a karját, de arcának zárkózott kifejezése eltántorította.

– A kaja rendben van – mondta Xavier. – Úgy nézem, *pachamana*.

– Az mi?

– Különböző húsok zöldséggel.

– Hús?

– Még mindig vegetáriánus vagy?

– Sajnálom.

– Ezért nem kell szabadkoznod.

Ez úgy hangzott, mintha egy sor más dologért viszont kellene.

– Most eszembe jut az a remek szakácsotok – váltott témát Sophie. – Nem hiányoznak néha a

régi jó kaják?

– Semmi se hiányzik, ami akkor volt.

Xavier háttal állt, Sophie nem látta az arcát.

– De az a rengeteg luxus... – kezdte, de rögtön érezte, hogy túl messzire megy vissza egy olyan múltba, amire Xavier nem akarja, hogy emlékeztessék.

Mikor Xavier megfordult, sötét árnyék volt a szemében.

– Luxus? – Úgy köpte ki a szót, mintha méreg lenne. – Elfelejtetted, hogy halt meg az öcsém?

– Nem, nem felejtettem el – válaszolta Sophie szelíden.

– Akkor ne kezd el ezt megint – figyelmeztette Xavier.

A legrosszabb rémálma vált valóra: ha Sophie-ra néz, folyton az apját látja. Ugyanazok a kék szemek, ugyanaz a szőke haj. De mire jó, ha azt a szánalmas alakot okolja Armando balesetéért? Ő maga tehet az öccse haláláról, nem pedig Sophie apja, pláne nem Sophie Ford.

A helyi ételekre terelte a szót: elmagyarázta, hogyan készítik őket, felsorolta a hozzáférhető zöldségféléket.

– Tessék, ezt mintha külön magának csinálták volna, *señorita*: főtt burgonya és sajt édes csiliszósóban.

– Fantasztikusan hangzik – mondta Sophie.

– Desszertnek meg papaja, mangó, maracuja.

Xavier mosolyogva munkához látott a tűzhelynél. Újra meg kell ismerkednünk, a nulláról kezdve, gondolta Sophie. A vad tinédzser lánynak, aki hajdan volt, éppúgy nincs köze a mostani személyiségéhez, mint ahogy ennek a Xaviernek, aki itt áll előtte, sincs köze ahhoz az életvidám arisztokratához, aki úgy imádott száguldozni az utakon a sportkocsijaival.

Evés közben kerülték a kényes témákat. Az asztma kezelési módjairól beszélgettek, mely betegségben Sophie gyerekkora óta szenvedett.

Aztán segített Xaviernek elmosogatni, és visszavonult. Korán le akart feküdni, nehogy véletlenül elszalassza Xavier reggeli indulását.

Mihelyt bevaccolódott a hálósákjába, rögtön álomba zuhant.

Régen makacs kopogásra ébredt. Kába fejével felkászálódott a tábori ágyról, és kinézett az ablakon. Egy perui pár állt odakint, az asszony szélesen vigyorgott.

– Pillanat – szólt ki nekik.

Felhúzta a farmerét, és az ajtóhoz sietett. Zárva volt.

De hol a kulcs? És hol van Xavier?

Most ébredt fel csak igazán, és rájött, hogy egyedül van. Megfordult, valamilyen jelet vagy üzenetet keresett a szobában. És igen: az asztalon talált is egy súlyos kulcstartó karikát, alatta papírdarab:

Juan és Lola majd gondoskodik rólad...

Tovább nem jutott az olvasással, keze automatikusan összegyűrtte a papírt.

Xavier nélküle ment el!

3. FEJEZET

Sophie dühösen fújtatva bajlódott a zár kinyitásával. Ha Xavier azt hiszi, azért jött Peruba, hogy bezárja ide, mint egy kisgyereket... Pf! És róla nem kell *gondoskodni!*

Mikor az ajtó végre kinyílt, elvakította az éles napfény. Ahogy a nő beszélni kezdett, Sophie haragja rögtön elpárolgott.

– Isten hozta Peruban, dr. Ford! – Csak úgy ragyogott szabályos, fehér fogsora. – Lola vagyok. Ő pedig Juan, a férjem.

– Én meg Sophie Ford – viszonzta Sophie a mosolyt, és kezet nyújtott. – Úgy örülök, hogy beszélnek angolul...

– Én meg örülök, hogy még egy nő van a közelben – mondta Lola, és belépett mellette a szobába. – Támaszd ki a motort, de úgy, hogy ne dőljön el – szólt a férjének spanyolul.

Sophie nem volt benne biztos, hogy jól hallotta.

– Motor? Motorral jöttök?

– *Sí* – sóhajtott Lola. – A férjem egy kicsit bolond. – Hogy szavainak nyomatékot adjon, ujjával körkörös mozdulatot tett a feje fölött. – Azt hiszi, a Pokol Angyalai közül való.

Egy motor! Sophie nehezen leplezte izgatottságát.

– Majd kölcsönkérhetem?

– Kölcsönkérni? Minek? – kiáltotta Lola tágra nyílt szemmel. – Nem, dr. Ford, ez itt nem London, itt nincsenek közlekedési lámpák és zebrák. Itt medvék és majmok vannak!

– Csodálatos! – szaladt ki Sophie száján.

Aztán ráeszmélt, miféle benyomást tehet Lolára: mezítláb van, haja kócos, azt a gyűrött inget viseli, amiben aludt... Nem éppen bizalomgerjesztő látvány.

– Igazából azt akarom kérdezni – próbálkozott másképp –, hogy esetleg Juan el tudna-e vinni Xavierhez. Elaludtam, és nélkülem ment el...

Nem sokkal később, miközben Juanba kapaszkodott, aki messze a kormányrúdon áthajolva újra meg újra veszedelmesen közel vitte a motort a keskeny helyi ösvény pereméhez, melyen túl szakadék tátongott, Sophie azt kívánta, bárcsak ne hozakodott volna elő a kérésével. De nem lett volna értelme bármit is odakiáltani Juannak, a süvítő menetszélben egy mukkot sem értett volna belőle.

Nem maradt más, mint becsukni a szemét, és imádkozni.

Hirtelen érezte, hogy megcsúsznak. A következő, amire emlékezett, az volt, hogy a poros talajt bámulja, azon töprengve, hogy került oda.

Mikor felnézett, Xaviert látta maga előtt, aki egy dühös „*Estúpida!*”-t vetett oda neki. Utoljára a fájdalmat érezte – fájt a lába, feje, mindene. Bosszúsan rázta le Xaviert, mikor az próbálta felsegíteni.

– Te meg hogy kerülsz ide? – kérdezte, miközben leporolta magát.

– Hallottam a motort – felelte komoran Xavier. – Itt a hegyekben kilométerekről lehet hallani a motorzajt.

– És hol vagyunk? – nézett körül Sophie.

A takaros ösvény és a pompás kapu, amelyhez vezetett, sehogy sem illett egy szegényes falusi kórházhoz.

Xavier nem válaszolt a kérdésre, hanem Juanhoz fordult:

– Minek hozta ide?

– Sajnálom, ragaszkodott hozzá...

– Jól van. – Xavier a vállára tette a kezét. – Szóljon, hogy adjanak magának enni-inni, mielőtt visszamegy. – Ismét Sophie-hoz fordult. – Jól vagy? – Kutató pillantása egy vérfoltra esett Sophie farmernadrágján.

– Igen, igen. Hol vagyunk?

Mivel Xavier most se válaszolt, Sophie elindult arra, amerre Juan.

– Ha nem mondd meg, majd én kiderítem.

– Fáj valamid? – tudakolta Xavier, látva, hogy megrázkódik, mikor a lábára áll.

– Azt kérdeztem, hol vagyunk – makacskodott Sophie.

Xavier egy táblára mutatott, melyet félig cserjék takartak.

– Rancho del Condor, ötcsillagos wellnesshotel – válaszolta hűvösen. – Te meg pont úgy nézel ki, mint akire ráfér egy fürdő.

Sophie ajka gunyoros mosolyra húzódott.

– Rancho del Condor!

– Gyere. – Xavier a bejárat felé intett. – Megnézem a lábad.

– Kösz, de én is meg tudom. Mivelhogy...

Elcsuklott a hangja, Xavier felé tántorodott. Sokkhatás alatt állok, gondolta, miközben keze az egyetlen biztos fogódzó: Xavier felé kapott.

Ő átkarolta a csípőjét, hogy támogassa. Érezte, hogy reszket. Jó nagyot esett, gondolta. Még az is lehet, hogy agyrázkódást kapott. Alaposan meg kell vizsgálnia.

– Meg is halhattál volna – mondta szemrehányón.

– És? Neked úgyis tök mindegy!

Sophie haragudott magára, haragudott Xavierre – mindenre haragudott.

– Eggyel kevesebb orvos lenne a csapatban – jegyezte meg Xavier szárazon.

Mikor áthaladtak a kapun, és Sophie szeme befogadta új környezetének minden pompáját, kellően erőre kapott, hogy el tudjon szakadni Xaviertől. Résnyire nyílt szemmel vizsgálta a kifogástalanul ápoltságot közepén elnyúló, fából készült elegáns pavilonokat, melyeket a hegyek védtek a szélről.

Xavier megállt a szabadtéri recepciónál.

– Dr. Martínez-Bordiú. Mit tehetek önért?

Sophie szeme még jobban összeszűkül, miközben figyelte, hogyan beszél Xavier a fiatal alkalmazottal, egy szép, perui népviseletbe öltözött nővel.

– Mi van? – fordult hozzá aztán Xavier. – Most akkor akarsz fürödni, vagy nem?

– Nem tudom elhinni! Ez valami vicc?

– Vicc? – kérdezte nyugodtan Xavier.

Sophie arrébb vonta, ahol a fiatal nő nem hallhatta őket.

– Szóval itt laksz. Nagyon kellemes!

– Hová akarsz kilyukadni?

– Ez azért elég nagy képmutatás!

– Miről beszélsz? – értetlenkedett Xavier.

– Hát erről! – mutatott körbe Sophie.

– Egy pillanat!

Xavier a karját nyújtotta felé, de ugyanabban a pillanatban Sophie oldalt lépett, és összerezett fájdalmában, ahogy súlyát a sérült lábára helyezte. Rémulten konstataálta, hogy szeme megtelik könnyel. Még csak az kéne, hogy Xavier sírni lássa!

– Hadd nézzem meg a lábadat.

– Nem.

Sophie hátratántorodott, aztán érezte, hogy Xavier a karjába kapja.

– Beviszlek, mielőtt még több bajt csinálsz. Tisztítsd ki a sebet – és lehetőleg magadat is.

Sophie lélegezni is alig bírt, úgy elfogta a pánik, mikor Xavier karja a testére fonódott.

– Tegyéél le... Légyszi, tegyéél le!

– Ki kell pucolni a sebet – mondta Xavier hajthatatlanul. – Más se hiányzik, mint egy beteg orvos.

Sophie-nak olyan sebesen vert a szíve, hogy csak lihegésre futotta tőle.

– Te nem érted....

– Mit nem értek? – kapott a szón Xavier, miközben vitte tovább rendületlenül.

Sophie örült, hogy nem látja az arcát, rajta a pánikot, ami mindig elfogja, valahányszor egy férfi túl közel kerül hozzá.

- Tegyéle le – könyörgött. – Asszem, hányingerem van.
- Nem túlzod el egy kicsit?
- Komolyan mondom.
- Itt is vagyunk.

Xavier megállt egy épület előtt, és letette.

- Ott bent van a fürdőszoba.

Amint újra szabad lett, Sophie érezte, hogy elmúlik belőle a félelem. Vett egy nagy levegőt

- Kösz, már jobban vagyok.
- Befele – mondta Xavier, és belökte az ajtót. – Na, milyen?
- Nagyon kellemes.

Sophie körülnézett a jó ízléssel berendezett helyiségben, ahol a legmodernebb technika találkozott a perui kézművesség válogatott remekeivel: fadaragványokkal, kerámiákkal, szöttesekkel.

- Örülök, hogy tetszik.
- Az tetszik a legjobban, hogy a többi csapattag tábori ágyon alszik, és kénytelen hideg vízzel mosakodni, te meg itt luxuskörülmények közt röhögsz a markodba – válaszolta Sophie epésen.
- Jött volna meleg víz, ha türelmesebb vagy...

Sophie a szavába vágott:

- Gondolom, a Rancho del Condor lakóinak nem kell annyira türelmesnek lenni.
- Lehet, de hát ez ...
- De hát ez már mi? – szakította félbe megint Sophie. – Születési előjog? – Felbőszülve sántikált keresztül a szobán, és sorolta, amit lát: – Egy nagy, és nyilván kényelmes tíkfa ágy... ó, hát persze: természetes vászon lepedővel. Kézi hímzéses pehelypaplan és párnák. Két heverő, válogatott folyóiratok és könyvek. És légkondi! – Szemrehányó pillantást küldött Xavier felé. – Gondolom, erre meg a fürdőszoba van, amiről beszéltél.

Xavier egy faragott boltíven át követte egy másik, hasonlóan tágas helyiségbe.

- Tiszta márvány! – kiáltotta Sophie diadalmasan. – És hopp, egy kétszemélyes jacuzzi!
- Kipróbáljuk? – kérdezte Xavier vidám csillogással a szemében. – De előbb meg kell nézmem a lábad, meg hogy nincs-e agyarázkódásod. Ha nem tévedek, van itt egy elsősegélydoboz ebben a fiókban.

- Neked kell tudni – mondta hűvösen Sophie –, te tudod a járást.
- Naná, hogy tudom – felelte Xavier a fiókban kotorászva. – Anyámé a szálloda.

Sophie elpirult, mikor szembesült a tévedésével.

- Rendszeresen járok erre, ha el kell intézmem bizonyos dolgokat. És most vedd le a nadrágod.
- Feltűröm a szárát – közölte Sophie méltóságteljesen.
- Feszülten hagyta, hogy Xavier fertőtlenítsa a lábát.
- Meddig szándékozol itt maradni? – kérdezte, hogy elterelje a figyelmét.
- Eszembe se volt maradni, míg be nem állítottál. Csak beugrottam, hogy elolvassak néhány iratot. A maga módján ez a szálloda is pont olyan fontos a régióknak, mint a mi orvosi munkánk. Csomó munkahelyet teremt.

- Anyád ötlete volt?
- Tőlem kapta ajándékba. Hogy elfoglalja magát...

Xavier elhallgatott, mintha máris túl sokat mondott volna. Önkéntelenül elengedte Sophie lábát, aztán összeszedte magát, és folytatta a kezelést, mintha mi sem történt volna.

Segíteni akart az anyjának, hogy kiheverje a fia elvesztését, és újra tartalmas életet élhessen. Sophie ebben a pillanatban ébredt rá, hogy Xavier nehéz ember ugyan, de nem szívtelen.

- Az üzleti részét mindig én intéztem. Anyám meg hozta a személyes ízlését...

Kitalálhattam volna, gondolta Sophie. Az exkluzív birtok minden részlete magán viseli Xavier nagyvilági anyjának keze nyomát. Aki valószínűleg szintén mélységesen gyűlöli a Ford családot...

Sophie hátán végigfutott a hideg.

– Fáj? – kérdezte Xavier.

– Nem, nem – vágta rá Sophie. – Mesélj az anyádról.

– Több ilyen luxus-üdülőtelepen járt Afrikában, és rábeszélte, hogy építsek egyet itt. Egy oázist, ahol a vendég kipihenheti a hétköznapi fáradalmakat, de nem a környezet rovására. Nem vészes – váltott át az orvosok tárgyilagos hangjára –, csak horzsolás. Ezt olcsón megúszad.

– Köszönöm, doktor úr.

– Nincs mit.

Egy röpké pillanatig, miközben Sophie felállt, majdnem összemosolyogtak, de aztán gyorsan visszazökkentek a szerepükbe.

– Legjobb, ha itt maradunk éjszakára – közölte Xavier. – Ki kell pihened magad. Szerintem mindent megtalálsz, amire szükséged van – tette hozzá, mintha hirtelen sietős volna neki, hogy kimenjen.

– Mint legutóbb? Felébredek, te meg már sehol?

Xavier elmosolyodott, lassú, sikamlós mosollyal, melynek láttára végigfutott a hideg Sophie hátán.

– Maradhatok is, és akkor szemmel tarthatsz.

– És hol alszol? – kérdezte Sophie.

– Szerintem elég nagy az ágy...

– Az ki van zárva!

Xavier derűsen figyelte felháborodását, aztán az ajtó felé fordult.

– A szomszédban vagyok, ha kell valami. – Keze már a kilincsen volt. – Mért nem fekszel be a jacuzziba? Rendelek valami ennivalót, aztán beszélünk a feladatkörödről.

– Rendben. De ugyanebben leszek. Nincs váltóruhám – mutatott Sophie a véres farmernadrágjára.

– Nem gond. Ismered anyámat: természetesen butik is van a szállodában. Na fürödj meg. Egy óra múlva visszajövök.

De nekem nincs arra pénzem, hogy luxusbutikban vásároljak, gondolta Sophie, mikor egyedül maradt. Aztán eszébe jutott a puha köntös, amit a fürdőben látott: azt felveheti.

A szomszédos lakosztályban Xavier azon rágódott, a világ összes orvosa közül miért pont Sophie Fordot küldte ide a sors. Eközben növekvő szexuális izgalmat tapasztalt magán.

Miért kell a világ összes nője közül pont erre az egyre vágyonia ilyen hevesen? És hogyhogy még nem próbálta meg elcsábítani?

Talán mert még gyerek volt, mikor utoljára látta. De most...

Komorán bámult ki a szürkületbe. Már a puszta hír, hogy a fiának viszonya van Sophie Forddal, elég lenne, hogy anyját újra ágynak döntse. Ezt nem hagyhatja; eleget szenvedett már így is.

4. FEJEZET

Sophie legszívesebben egész éjszakára bent maradt volna a meleg, illatos vízben, de a hálósobából beszűrődő lágy női hangra magához tért.

Mire kiszállt, és magára vette a köntöst, már senki nem volt ott. Volt viszont a padlón egy fél tucat szatyor, rajtuk egy Rancho del Condor-logóval ellátott kártya az alábbi üzenettel:

Ne vitatkozz! Tekintsd előlegnek.

Xavier.

Ki van zárva, hogy elfogadja. Persze azért belenézni még szabad...

Az első szatyorban fehérnemű volt: leheletfinom csipke selyempánttal. Sophie mindenfelől szemügyre vette a melltartót, és megállapította, hogy Xavier elég jól eltalálta a méretét. Belepirult a gondolatba, milyen alaposan meg kellett néznie a testét. Felvette ezt is és a bugyit is, aztán rátért a következő szatyorra.

Bő szabású, krémszínű vászonnadrág és égkék, ujjatlan selyemfelső. Mindkettő ellenállhatatlan volt; nem is álmodta volna, hogy valaha az életben ilyet fog viselni, pláne Peruban.

A harmadik szatyorban egy pár krémszínű bebújós bőrcipő volt.

– Kész vagy? Bejöhettek?

– Egy pillanat!

Sophie sietősen belekotort a többi szatyorba. Mintha pipereholmit is látott volna az előbb, sminktermékeket és hajkefét...

– Vegyél fel valamit, bemegyek.

Sophie sóhajtva kiszórta a szatyrok tartalmát a földre, és felkapkodta, amire szüksége volt.

Olyan, mint egy kisgyerek karácsonykor, gondolta Xavier, mikor belépett, és megpillantotta, ahogy izgatottan térdepel egy halom selyempapír és kozmetikai cikk előtt. Nem hitte volna, hogy így megmelengeti a szívét a látvány.

A vacsora talán a legjobb volt, amit Sophie valaha evett: különféle tészták könnyű, mennyei illatú szószokkal, és többféle, nem kevésbé ínycsiklandó saláta.

– Remélem, hagytaál helyet a desszertnek – mondta Xavier, mikor végeztek a főétellel.

Egy kis asztalnál ültek a Sophie lakrészéhez tartozó verandán. Közben leszállt a sötétség, csak a gyertyák világítottak az asztalon.

– Nem tudom, fér-e még belém valami – sóhajtotta Sophie.

– Muszáj – makacskodott Xavier, és megrázott egy csengőt.

Míg a személyzet leszedte az asztalt, a munkára terelte a szót. Lelkesen beszélt az általa vezetett projektről, s ettől Sophie még jobban megenyhült iránta.

Aztán kihozták a desszertet, egy könnyű piskótából és jégkrémből készült kompozíciót.

– Még mindig nem válaszoltál a kérdésekre, hogy férjnél vagy-e.

– De, válaszoltam: azt, hogy semmi közöd hozzá. És ez még most is így van.

– Szóval semmi komoly – állapította meg Xavier, és veszedelmesen kék szemével átható pillantást vetett Sophie-ra.

– Azt nem mondtam.

– Nem is kellett.

– Akkor honnan veszed, hogy igazad van?

– Rémm egyszerű. – Xavier félretette a szalvétáját. – Ha lenne pasas, akinek a horgára akadtál, nem engedett volna el ide a világ végére.

– Nem vagyok hal – felelte hűvösen Sophie. – És egyedül én döntöm el, hova megyek. És most

válthatnánk témát?

Xavier szemében most is ott volt az a csillogás, ami idegesítette Sophie-t.

– Oké, akkor beszéljünk az ágybeosztásról.

Sophie nem értette.

– De azt mondtad, te a szomszédban leszel...

– Igen: elmentem a recepcióra megkérdezni, van-e még szabad szoba.

– És nincs? – Sophie érezte, hogy elfogja a pánik.

– Mért, olyan nagy baj lenne? – Xavier tekintete a franciaágyon pihent.

Sophie is odanézett, majd egyenesen bele a szemébe.

– Semmi probléma, alhatsz a kocsiban is.

A válasz nemcsak szórakoztatta Xaviert, hanem a vágyát is tovább szította.

– Minden hódolóddal így bánasz? Vagy csak velem?

Csak nem flörtöl velem? – csodálkozott Sophie, és azt kívánta, bárcsak rábírná a szívét, hogy ne verjen ilyen vadul.

– Most akkor van másik szoba, vagy nincs?

– Asszem, van – felelte Xavier mintegy mellékesen. Aztán felállt, és Sophie ébersége egyszeriben csalódássá változott. – Napkeltekor indulunk.